

П. П. Войтовичдоцент кафедри міжнародного та європейського права
Національного університету «Одеська юридична академія»

ORCID ID: 0000-0002-7636-923X

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ: СТАНДАРТИ ТА ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ

Статтю присвячено висвітленню специфіки міжнародних та регіональних стандартів інформаційних прав людини та особливостей реалізації державної політики у сфері захисту цих прав. В роботі розглядаються універсальні міжнародні стандарти, регіональні стандарти інформаційних прав людини, специфіка їх захисту через діяльність ЗМІ, ситуація та проблеми щодо реалізації свободи розповсюдження інформації в Україні, питання правового регулювання Інтернет-відносин та певні напрямки реалізації державної політики щодо функціонування Інтернету й пов'язаного з цим захисту інформаційних прав людини. Особлива увага приділяється впливу глобалізації та цифрової революції на інформаційні права людини, що спричиняє потребу у постійному оновленні і удосконаленні механізмів їх захисту як на рівні окремих держав, так і на міжнародному рівні. Автор висвітлює ключові положення, на яких має засновуватись державна політика сьогодення в сфері захисту інформаційних прав людини з урахуванням новітніх технологічних досягнень, а також критичну роль державних інститутів та міжнародних організацій у забезпеченні ефективної системи захисту інформаційних прав людини. Пропонуються певні шляхи оптимізації механізмів захисту інформаційних прав людини, у тому числі через діяльність ЗМІ, підкреслюється необхідність співпраці на міжнародному рівні з метою відповідної адаптації до сучасних викликів задля ефективного забезпечення та захисту інформаційних прав людини.

Стаття також підкреслює важливість досягнення балансу між безпекою та свободою, що є основним викликом при формуванні державами ефективної політики в сфері захисту інформаційних прав людини. В роботі наголошується, що метою державної політики у сфері захисту інформаційних прав людини є, з одного боку, захистити громадян від зловживань і порушень їхніх прав, а з іншого – сприяти розвитку технологій та збереженню свободи слова. Ретельний аналіз доктринальних джерел та сучасних публікацій демонструє варіативність підходів до захисту цих прав особливо в умовах постійного розвитку цифрових технологій та глобалізації інформаційного простору, а також особливостей культури окремих регіонів і націй й політичного ландшафту. Ефективні процедури забезпечення і захисту інформаційних прав людини стають ключовими елементами у підтримці та реалізації стандартів прав людини, фундаментальних людських свобод й справедливості на всіх рівнях. Автор закликає до необхідності забезпечення державою права кожної людини на доступ до інформації та свободи слова, адже це право є одним з фундаментальних в демократичних суспільствах, наголошуючи при цьому, що його реалізація має врівноважуватись з іншими правами та свободами. Також у статті наголошується на важливості захисту права на приватність як одного з основних інформаційних прав людини, а також необхідності гарантування права на забуття та самовизначення в цифровому просторі, закликаючи цим до міждисциплінарного діалогу та співробітництва науковців та практиків з публічного управління для розробки збалансованих та справедливих механізмів захисту інформаційних прав людини, що сприятиме ефективному захисту цих прав та зміцненню демократичних інститутів.

Ключові слова: інформаційні права людини, міжнародні стандарти, стандарти прав людини, регіональні стандарти, державна політика, захист прав людини, міжнародне право, національне законодавство, міжнародні організації, механізми захисту інформаційних прав людини, глобалізація та цифрова революція, ЗМІ, свобода слова, свобода інформації, права людини, інформаційний простір, Інтернет.

Постановка проблеми. Сучасний стан розвитку державності і права свідчить про те, що з багатьох питань міжнародної безпеки, основних прав і свобод людини та регулювання життєво важливих сфер існування людства прийнято універсальні міжнародно-правові норми, дотримання яких стало основою існування цивілізації. Повага прав і свобод людини та громадянина, особливостей культури окремих регіонів і націй стала однією із визначальних ознак правової демократичної держави. Права людини набули такої цінності, яка належить усьому співтовариству держав, вони отримали обґрунтування в праві як мінімальний правовий стандарт, до якого повинні прагнути всі народи і держави. В умовах постійного розвитку цифрових технологій та глобалізації інформаційного простору інформаційні права людини набувають все більшої актуальності. Сьогодні чимала частина життя людини відбувається в онлайн-просторі, що відповідно зумовлює важливість захисту інформації, конфіденційності та приватності. При цьому роль держави полягає в тому, щоб забезпечити належний захист прав людини в інформаційній сфері, підтримуючи баланс між свободою слова, правом на інформацію, безпекою та інноваціями у сфері цифрових технологій, що у свою чергу порушує питання про необхідність реформування та удосконалення існуючих норм, спрямованих на захист інформаційних прав людини, та відповідних механізмів такого захисту. Незважаючи на багаторічні дослідження та розробки в цій області, досі існує велика кількість проблем та викликів, що потребують відповідного аналізу та вирішення, з огляду на що питання стандартів, зокрема міжнародних, та особливостей реалізації державної політики у сфері забезпечення та захисту інформаційних прав людини не втрачають своєї актуальності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень і публікацій у сфері інформаційних прав людини виявляє значний внесок науковців у розвиток та осмислення цієї тематики. Ці питання досліджувались і досліджуються багатьма відомими вченими. Зокрема, важливий вклад у розуміння інформаційних прав людини та питань їх міжнародно-правового захисту, а також захисту на національному рівні, внесли такі поважні вчені, як І.Л. Бачило, В.Г. Буткевич, О.В. Буткевич, Н.М. Драгомирецька, І.М. Забара, О.В. Задорожній, Н.І. Карпачова, Є.О. Львова, Е.В. Мамонто-

ва, В.П. Марущак, Т.І. Пахомова, П.М. Рабінювич, В.М. Репецький, А.О. Фальковський, К.С. Шахбазян та ін.

Проте питання захисту інформаційних прав людини через призму реалізації міжнародних стандартів та державної політики, яке потребує всебічного комплексного висвітлення, не розглядалось.

З огляду на це, **мета даної статті** полягає у висвітленні певних особливостей реалізації державної політики у сфері захисту інформаційних прав людини через призму реалізації та гарантування закріплених та загальноновизначених міжнародних стандартів цих прав.

Виклад основного матеріалу. Державна політика у сфері захисту інформаційних прав людини є вкрай важливою в умовах цифрової революції. Її метою є, з одного боку, захистити громадян від зловживань і порушень їхніх прав, а з іншого — сприяти розвитку технологій та збереженню свободи слова. Досягнення такого балансу між безпекою та свободою є основним викликом при формуванні державами ефективною політики в цій сфері.

Інформаційні права людини, як і будь-які інші права, мають міжнародний вимір. Міжнародні організації відіграють важливу роль у формуванні стандартів захисту прав людини в інформаційному просторі. ООН визнає, що захист прав людини в цифрову еру є частиною загальної системи прав людини.

Вагомим для державного управління є те, що все більшого значення у сфері захисту прав людини отримує міжнародне співробітництво, в рамках якого приймалися і приймаються відповідні норми, які формуються у стандарти прав людини. Стандарти прав людини можна виділити в кожній групі (сфері) прав людини. Не є виключенням і інформаційні права людини, оскільки інформаційні права і свободи людини є невід'ємною частиною фундаментальних прав людини.

Стандарти є важливим нормативним елементом механізму реалізації і захисту прав, свобод та обов'язків людини і громадянина. Існують різні їх визначення. Наприклад, П. Рабінювич і М. Хавронюк визначають стандарти прав людини як закріплені у міжнародних актах та інших міжнародних документах певні показники цих прав, до досягнення яких заохочуються або зобов'язуються держави [1].

М. Баймуратов під міжнародними стандартами прав людини розуміє міжнародно-правові

акти в галузі прав людини. Він зазначає, що цим терміном охоплюються різноманітні норми, – такі, як правила міжнародних договорів, резолюції міжнародних організацій, політичні домовленості типу Гельсінського заключного акту, документів Віденської і Копенгагенської зустрічей ОБСЄ, міжнародні звичаї [2].

За визначенням А.М. Колодія та А.Ю. Олійника, яке заслуговує на увагу, міжнародні стандарти як елемент механізму реалізації прав, свобод та обов'язків людини і громадянина – це закріплені у міжнародно-правових договорах, нормативно-правових актах та інших міжнародних документах норми і принципи, що є взірцем для національного права у галузі прав та свобод людини, відповідати якому мають прагнути усі народи і держави та їх законодавчі акти про права людини [3].

Стандарти прав людини є настільки значущими, що їх навіть називають «міжнародні права людини», позначаючи цим терміном вимоги, які кожна людина має чи повинна мати до свого суспільства, що сформульовані в міжнародних документах. Це пов'язано з тим, що стандарти закріплюють нормативний мінімум, який визначає рівень державної регламентації з допустимими відступленнями у бік перевищення або конкретизації.

На нашу думку, під стандартами прав людини слід розуміти норми міжнародного права, які закріплюють такі загальнодемократичні вимоги і обов'язки держав щодо визнання, дотримання і захисту прав людини, які вони повинні втілювати й конкретизувати у своїх правових системах з урахуванням особливостей свого суспільного ладу і національного розвитку.

У свою чергу, під стандартами інформаційних прав людини слід розуміти міжнародно-правові норми, що закріплюють і розвивають принципи інформаційних прав людини. Перш за все, це зобов'язання держав надавати індивідам основні інформаційні права і свободи і не вживати дій, що посягають на ці права і свободи, не допускати будь-якої дискримінації, а також припиняти дії, які порушують інформаційні права людини. Крім цього, встановлюється відповідальність держав за невиконання своїх зобов'язань, визначаються механізми захисту інформаційних прав людини.

Схожою є дефініція стандартів, дана М.О. Баймуратовим [2], яку варто застосувати до інформаційних прав. Згідно з цією дефініцією стандарти інформаційних прав людини

є сукупністю визнаних спочатку на міжнародному, а потім і на внутрішньодержавному рівнях правових норм і нормативних вимог, що мають різну правову силу (загальнообов'язкові, рекомендаційні), у яких узагальнений накопичений світовим співтовариством держав досвід нормативно-правової регламентації та регулювання суспільних відносин у сфері захисту інформаційних прав людини. Вони виступають як нормативна основа правозастосовної практики держав та їхніх органів.

Мета стандартів полягає у наданні можливості суб'єктам самостійно обирати межі співпраці між собою, виходячи з принципу взаємності та гарантування мінімальних інформаційних прав і можливостей їх реалізації у системі міжнародних інформаційних відносин.

Стандарти інформаційних прав людини, як і стандарти прав людини взагалі, поділяються на універсальні, тобто визнані в усьому світі (як правило, це нормативні акти, прийняті ООН) і регіональні, дія яких розповсюджується на певний регіон або на територію певного міждержавного об'єднання. Регіональні стандарти, як правило, є більш конкретними, такими, що передбачають більш сувору відповідальність в рамках міждержавного об'єднання для держав-порушників цих стандартів.

Чіткіше уявлення про стандарти можна отримати в процесі аналізу нормативних положень відповідних угод універсального і регіонального характеру. Наприклад, у Загальній Декларації прав людини 1948 року зазначається, що декларація є стандартом, до якого повинні прагнути всі народи і держави. Прийняті у розвиток Декларації у 1966 році Міжнародні пакти надали положенням Декларації характеру легально визнаних і юридично обов'язкових стандартів, а також розширили їх. Заключний акт НБСЄ від 1.08.1975 року містить Декларацію принципів взаємовідносин між державами, яка фактично включає стандарти їхньої поведінки, серед яких вагоме місце займають принципи поваги прав людини і основних свобод та рівноправності.

Сучасні моделі державного управління свідчать, що нині склався цілий нормативний масив стандартів, розроблених державами-членами світового співтовариства в рамках міжнародних організацій і конференцій з різних сфер міжнародного співробітництва. Безумовно, пріоритет належить стандартам у сфері прав людини. Тут варто зауважити, що стандарти захисту інформаційних прав людини є лише

комплексом принципів і ідей, а не механізмів їх досягнення.

Універсальні стандарти інформаційних прав людини закріплені у багатьох актах. Вирішальне значення в системі цих актів має, безумовно, Статут ООН [4]. Крім того, Загальна декларація прав людини визнала: «Кожна людина має право на свободу переконань і на вільне їх виявлення; це право включає свободу безперешкодно дотримуватися своїх переконань і свободу шукати, одержувати і поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами і незалежно від державних кордонів». Стаття 19 Загальної декларації прав людини містить загальні принципи і наділяє свободу слова найвищим статусом, помістивши її в преамбулу серед чотирьох основних свобод: «люди повинні користуватися свободою слова і переконань і бути вільними від страху і нужди» [5]. Більш того, у резолюції 59 (I) Генеральної Асамблеї ООН зазначено, що свобода інформації є основним правом людини і критерієм усіх інших свобод [6].

Стандарти інформаційних прав людини закріплені також Міжнародним Пактом про громадянські і політичні права, стаття 19 якого проголошує право кожного безперешкодно дотримуватися своїх поглядів, які включають свободу шукати, одержувати і поширювати будь-яку інформацію та ідеї, незалежно від державних кордонів, усно, письмово або за допомогою друку або художніх форм вираження чи іншими способами на свій розсуд [7].

Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (Європейська) деталізує вказані положення міжнародно-правових актів, стаття 10 якої гарантує право на свободу вираження поглядів та право на отримання інформації. Відповідно до цієї Конвенції, кожен має право в разі порушення його прав і свобод з боку державних органів, звернутися зі скаргою про порушення до Європейського суду з прав людини [8].

Крім того, стаття 10 ЄКПЛ передбачає і деякі особливості реалізації державної політики у сфері захисту інформаційних прав людини, зокрема певні зобов'язання держави. Так, хоча в статті передбачена заборона втручання в свободу виявлення поглядів з боку державних органів, держава повинна вжити заходів у випадку, коли загроза свободі висловлювання виникає з боку органів або осіб, не пов'язаних з державними органами. До того ж, свобода «одержувати інформацію» не передбачає права доступу

до конфіденційної інформації, хіба що стаття 10 зобов'язує державу не обмежувати доступ до вже наявної інформації.

Отже, вказані міжнародні документи закріплюють універсальні стандарти інформаційних прав людини. У свою чергу, регіональні стандарти інформаційних прав людини деталізують та конкретизують універсальні стандарти, теж мають велике значення у реалізації та захисті інформаційних прав. Необхідно констатувати вирішальну роль Ради Європи у справі сприяння утвердженню на континенті основних засад демократії та дотримання прав людини, зокрема, завдяки визначенню загальних принципів законодавства і політики щодо ЗМІ в контексті динамічних політичних, культурних, економічних і технічних змін. Чимало важливих документів в цій сфері прийнято в рамках Європейського Союзу. Значущими є не тільки європейські стандарти, але й інші регіональні стандарти (американські, африканські тощо), аналіз яких потребує окремого дослідження. Тут лише зауважимо, що стандарти інформаційних прав людини, які напрацьовані світовою спільнотою, мають пріоритетний вплив на розвиток всієї правової системи держави. Реалізація інформаційних прав людини потребує вирішення низки питань щодо їх належного забезпечення, підтримки з боку держави з урахуванням наявних міжнародних стандартів, а захист інформаційних прав людини має бути одним із пріоритетних напрямків державної політики і урядування для забезпечення діалогу між цивілізаціями в інформаційному суспільстві. Визначним є те, що норми і принципи національного права у сфері дотримання і захисту інформаційних прав людини не можуть бути нижчими за рівень міжнародних стандартів.

Розглядаючи окремі сфери здійснення державної політики у сфері захисту інформаційних прав, зупинимось спершу на засобах масової інформації. Особливості реалізації державної політики у сфері захисту засобів масової інформації полягають у тому, що ЗМІ є одним із основних джерел інформації. Діяльність ЗМІ із захисту прав людини розвивається у двох напрямках: надання різного роду інформації і безпосереднє втручання у вирішення проблеми.

Як зазначають А.В. Малай та Н.В. Марущак, свобода слова входить до числа найбільших досягнень світової цивілізації в області права. Відсутність або наявність такого права є показ-

ником того, чи вважається певна країна демократичною, чи ні [9]. Вони виділяють у структурі цього права три основні складові: свобода висловлювання своїх думок та переконань, свобода отримання інформації та свобода розповсюдження інформації.

Вважаємо, що підтримка і розвиток справжньої демократії потребують наявності та зміцнення вільної, незалежної, плюралістичної та відповідальної журналістики, тому діяльність ЗМІ має ґрунтуватися насамперед на основоположному праві на свободу слова, в тому вигляді, як вона гарантована у статті 10 Європейської конвенції з прав людини, обмеження свободи слова можливе лише за наявності певних умов, а органи державної влади та всі, хто має відношення до журналістської діяльності, повинні заохочувати професійну підготовку журналістів.

В Україні ситуація зі свободою розповсюдження інформації є доволі суперечливою, оскільки в законодавстві інколи не дуже чітко визначено що дозволено казати про ті чи інші події або людей, а що – не дозволено. Свобода слова як один з провідних демократичних принципів зможе стати реальністю сучасної України лише тоді, коли кожен громадянин буде зацікавлений у її існуванні, а це можливо лише в умовах стабільного розвитку країни.

Важливою ознакою сучасних загальносвітових процесів є розбудова світового інформаційного суспільства, а у цьому універсальному процесі залишається нерозв'язаним одне з найважливіших питань – становлення правових засад регулювання відносин, пов'язаних з функціонуванням мережі Інтернет, захистом права на інформацію в мережі Інтернет, а також дослідження сучасного стану і перспектив розвитку такого регулювання та захисту [10]. Визначальна риса Інтернету полягає в тому, що він функціонує одночасно як засіб публікацій і комунікацій, хоча радикально відрізняється від масового сповіщення і традиційних телекомунікаційних послуг. Цим пояснюється і специфіка його регулювання [11].

В різних частинах світу активізувались процеси, спрямовані на обмеження інформаційних прав людини, а саме – скорочення меж допустимої свободи в Інтернеті, у зв'язку з чим варто згадати прийняту ООН ще 3.06.2011 року Резолюцію, згідно якої вимкнення конкретних регіонів від світової мережі вважається порушенням інформаційних прав людини, а доступ до Інтернету – інформаційним правом людини. Доступ

до Інтернету розглядається в якості інформаційного права людини багатьма вченими [12, 13, 14, 15].

Вирішення цих та інших питань, безумовно, потребує певних уніфікованих підходів у державній політиці, тому уявляється, що для відповідного врегулювання діяльності в Інтернет та самого його функціонування на національному рівні нагально необхідним є регулювання цих питань шляхом укладання багатосторонніх угод, оскільки це сприятиме успішній уніфікації національного Інтернет-законодавства держав світу.

Висновки. З огляду на викладене та з урахуванням новітніх технологічних досягнень вважаємо, що державна політика сьогодення в сфері захисту інформаційних прав людини має засновуватись на тому, що держава, по-перше, зобов'язана забезпечити право кожної людини на доступ до інформації та свободу слова. Це право є одним з фундаментальних в демократичних суспільствах, проте його реалізація має врівноважуватись з іншими правами та свободами. По-друге, одним з основних інформаційних прав людини є право на приватність та захист персональних даних. Держави мають розробляти нормативні акти, що регулюють збір, зберігання та використання персональних даних. По-третє, сучасні загрози у сфері інформаційної безпеки, як то кібератаки, витоки даних, вимагають активних дій з боку держави, зокрема, розробки й впровадження національних програм кібербезпеки, які включають заходи щодо захисту критичної інформаційної інфраструктури та системного моніторингу кіберзагроз. По-четверте, держави мають регулювати питання діяльності інтернет-платформ. Нарешті, державна політика у сфері захисту інформаційних прав людини має гарантувати право на забуття та самовизначення в цифровому просторі. Таке право передбачає можливість для користувачів вимагати видалення своїх персональних даних з інтернет-ресурсів або обмеження їхнього поширення, що особливо важливо в контексті права на приватність.

Список використаної літератури:

1. Рабінович П.М., Хавронюк М.І. Права людини і громадянина: Навч. посібник. К.: Атіка, 2004. С.19.
2. Баймуратов М.О. Міжнародне право. Харків: «Одісей», 2001. С. 282.
3. Колодій А.М., Олійник А.Ю. Права, свободи та обов'язки людини і громадянина в Україні: Під-

- ручник. К.: Всеукраїнська асоціація видавців «Правова єдність», 2008. 350с. С. 221.
4. Статут ООН. URL: zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_010
 5. Загальна Декларація прав людини URL: zakon1.rada.gov.ua/cgi_bin/laws/main.cgi?nreg=995_015
 6. Резолюція ГА ООН 59 (I) URL: www.un.org
 7. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 р. URL: zakon1.rada.gov.ua/cgi_bin/laws/main.cgi?nreg=995_043
 8. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
 9. Малай А.В. Марущак Н.В. Свобода слова: міф чи реальність сучасної України. Правові проблеми сучасності в умовах розвитку юридичної науки: Збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції до Дня науки, Чернігів, 19 травня 2005р. Чернігів: «Видавництво «Чернігівські обереги», 2005. 540с. С. 103 – 105.
 10. Шахбазян К.С. Міжнародно-правові основи регулювання відносин в мережі Інтернет.: Дис. канд. наук: 12.00.11. 2009 URL: disser.com.ua/content/351874.html
 11. Войтович П.П. Міжнародно-правове регулювання Інтернету. Правничий Вісник Університету «Крок».Київ-2012. Випуск 11. С. 46 – 51
 12. Vinton Cerf, "Internet Access Is Not a Human Right" URL: www.nytimes.com/2012/01/05/opinion/internet-access-is-not-a-human-right.html
 13. Alex Fitzpatrick, Internet Access Is a Human Right, Says United Nations July 6, 2012 URL: mashable.com/2012/07/06/internet-human-right/
 14. N. Lucchi, "Access to Network Services and Protection of Constitutional Rights: Recognizing the Essential Role of Internet Access for the Freedom of Expression", Cardozo Journal of International and Comparative Law (JICL), Vol. 19, No. 3, 2011. URL: www.cjicl.com/uploads/2/9/5/9/2959791/cjicl_19.3_lucchi_article.pdf
 15. "Internet access is 'a fundamental right'", BBC News, 8 March 2010; "VI. Conclusions and recommendations", Report of the Special Rapporteur on the promotion and protection of the right to freedom of opinion and expression, Frank La Rue, Human Rights Council, Seventeenth session Agenda item 3, United Nations General Assembly, 16 May 2011.

Voitovych P.P. State policy in the sphere of informational rights protection: standards and features of realization

The article is devoted to highlighting the specifics of international and regional standards of informational rights and the specifics of the realization of state policy in the field of protection of these rights. The work examines universal international standards, regional standards of informational rights, the specifics of their protection through mass media, the situation and problems regarding the realization of freedom of information dissemination in Ukraine, the issue of legal regulation of Internet relations, and certain areas of state policy regarding the functioning of the Internet and related with this protection of informational rights. Special attention is paid to the impact of globalization and the digital revolution on informational rights, which causes the need for constant updating and improvement of their protection mechanisms both at the level of states and at the international level. The author highlights the key provisions on which modern state policy in the field of informational rights protection should be based, taking into account the latest technological achievements, as well as the critical role of state institutions and international organizations in ensuring an effective system of informational rights protection. Certain ways of optimizing mechanisms for the protection of informational rights are proposed, including through the activities of mass media, the need for cooperation at the international level is emphasized in order to adapt to modern challenges for the effective provision and protection of informational rights.

The article also emphasizes the importance of achieving a balance between security and freedom, which is the main challenge in the formation of effective policies by states in the field of informational rights protection. The work emphasizes that the goal of state policy in the sphere is, on the one hand, to protect citizens from abuses and violations of their rights, and on the other hand, to promote the development of technologies and the preservation of freedom of speech. A careful analysis of doctrinal sources and modern publications demonstrates the variability of approaches to the protection of these rights, especially in the conditions of the constant development of digital technologies and the globalization of the digital space, as well as the peculiarities of the culture of certain regions and nations. Effective procedures for ensuring and protecting informational rights become key elements in maintaining and implementing standards of human rights, fundamental human freedoms and justice at all levels. The author calls for the need for the state to ensure every person's right to access to information and freedom of speech, because this right is one of the fundamental ones in democratic societies, while emphasizing that its realization must be balanced with other

rights and freedoms. The article also emphasizes the importance of protecting the right to privacy as one of the basic informational rights, as well as the need to guarantee the right to be forgotten and self-determination in the digital space, thereby calling for interdisciplinary dialogue and cooperation of academics and practitioners of public administration to develop balanced and fair mechanisms of informational rights protection, which will contribute to effective protection of these rights and strengthening of democratic institutions.

Key words: *informational rights, international standards, human rights standards, regional standards, state policy, protection of human rights, international law, national legislation, international organizations, mechanisms for the protection of informational rights, globalization and the digital revolution, mass media, freedom of speech, freedom of information, human rights, digital space, Internet.*